

ТИХА НІЧ

Деякий час тому я почав віддавати перевагу сну на балконі, ніж у теплій та безпечній квартирі. Скільки себе пам'ятаю, мені подобалося дрімати просто неба, коли, загорнувшись у ковдри, я відчував легке тремтіння, викликане холодом і шумом вітру та дощу. Ця меланхолійна практика в останні роки перетворилася на повноцінний сон протягом цілих ночей. Я думаю про це як про перебування між людським і тваринним світом. Свідому відмову від безпеки та комфорту на користь зближення до фантазії про життя поза культурою. У такі моменти я відчуваю себе зіщуленою твариною, відданою на милість оточенню і яка прагне дожити до наступного ранку.

Тут я згадую історію, як одного літа, коли мені було одинадцять років, я пішов до лісу і провів там пару днів на самоті. Це було спонтанне рішення в той час, коли я був один зі своєю сестрою в будиночку лісника мого батька. Ідучи до лісу, я мав з собою лише ніж, тому я спав на лісовій підстилці без жодної підготовки. Через дві-три ночі після пробудження я помітив, що за мною спостерігає заєць. Тоді я зрозумів, що я не один і якимось чином я став частиною лісової спільноти. Я пахнув лісом і залежав від його ласки.

Бажання повернутися до такого стану буття резонує всередині мене. Усвідомлюючи абсурдність і неможливість його здійснення, я обираю фантазувати під час довгих моментів, проведених на балконі. Щось подібне сталося нещодавно з синицею, яка спостерігала за мною, загорнутого у ковдри. Коли під час пробудження прояснився її силует, освітлений ранковими променями, мене охопило надзвичайно сильне почуття ніжності. Тоді як через деякий час мене розбудила спроба поїдання мого чола тією самою чи іншою синичкою. У той момент я усвідомив, що моє тіло задіяне в інтересах місцевої екосистеми.

Я регулярно записую навколишні звуки з цього балкона, які змінюються залежно від погоди, пори року, дня тижня та багатьох інших факторів. Важливою тут є акустична специфіка житлового масиву, що описує поділ простору архітектурою міста. Це сцена, на якій різні актори взаємодіють і переплітаються в безкінечній партитурі ритму життя. Іноді я робив ці записи, незважаючи на свою присутність на балконі. Тоді я виринав з тиші, як тварина, що, занурена в сон, ритмічно хропе і абсолютно не усвідомлює видовища, яке розгортається навколо неї.